

hlavního účelu. Rekursní soud správně vystihl zákonodárcův úmysl chrániti při postupném odbourávání ochrany nájemníků malého nájemníka, a správně uznal, že se ochrany zákona nedostává nájmům takových to-
várních objektů, jako je objekt, o který jde v této rozepři.

Čís. 8238.

Zákon ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák.

Předpisu § 1 zákona podléhá i účetní poddůstojník. Přijal-li stát svými vojenskými úřady peníze na částečnou úhradu škody, lze to uplatniti v žalobě podle § 2 zák. námitkou proti náhradnímu nálezu. Nejde tu o námitku započtení.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1928, Rv I 1628/27.)

Žalobce byl rozsudkem ze dne 22. listopadu 1920 odsouzen pro zločin podvodu, který spáchal tím, že v době od 1. ledna 1920 do konce 1920 jako účetní poddůstojník traťového velitelství lstivým předstíráním většího stavu mužstva, než ve skutečnosti bylo, tím, že vojíny k náhradním tělesům předané jako dovolence ve stavu vedl a jich žold a stravné si присвоjil, způsobil škodu. Náhradním nálezem intendance zemského vojenského velitelství bylo žalobci předepsáno k náhradě 52.379 Kč. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce proti československému státu zrušení náhradního nálezu. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalobce potud, že zrušil náhradní nález ohledně 10.771 Kč 58 h, jinak napadený rozsudek potvrdil.

D ů v o d y:

Míni-li žalobce, že služební předpisy, jež stanoví zodpovědnost za schodek, ukládaly zodpovědnost tuto dříve toliko veliteli oddílu a důstojníkům, kteří byli členy správní a pokladní komise, nikoli však členu mužstva, jenž důstojníkem nebyl, a že teprv v nové úpravě služební knihou H 1 z roku 1921 zavedeno s platností od 1. března 1922 nové ustanovení, že náhrada škody má býti předepsána v první řadě pachateli jako ručiteli přímému a veliteli oddílu jako ručiteli vedlejšímu, toto ustanovení však že se na něho nemůže vztahovati, any činy, za něž se mu zodpovědnost ukládá, jsou z doby před platností tohoto ustanovení, t. j. z doby od ledna do května 1920 a ustanovení tomuto nebyla přiznána zpětná platnost, je tato právní námitka planá, protože nejsou rozhodny v první řadě služební předpisy, jež zákon pouze provádějí, nýbrž zákon sám, zákon ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák., jenž ve svém § 1 čelí proti každé »osobě« ve služebním svazku stálého vojska, námořnictva válečného nebo zemské obrany a ukládá jí zodpovědnost za škodu z porušení služební povinnosti, jehož se dopustila, podléhá tedy tomuto předpisu a tudíž celému náhradnímu řízení také žalobce, jenž podle vojenských spisů byl v rozhodné době účetním poddůstojníkem. Mimo to

v § 2 připouští se náhradní nález proti každé »osobě«, která se dopustila trestného činu při manipulaci s erárními penězi, a i proti žalobci, jenž byl vojenským trestním soudem právoplatně pro zločin podvodu spáchaný malversacemi s úředními penězi odsouzen rozsudkem divisního soudu v Bratislavě ze dne 22. listopadu 1920. Jest tedy povinen žalobce nahraditi skutečný schodek, jenž byl správně zjištěn na 52.379 Kč 65 h, ovšem jen, pokud posud uhrazen nebyl. A tu arci je bezesporo a spisy trestními jasně vykázano, že bylo: a) u žalobce při jeho zatčení nalezeno 9071 Kč 58 h a finanční prokuratura už v žalobní odpovědi výslovně doznává, že tento peníz byl na úhradu škody zadržen a že ho k úhradě schodku použito, b) při hlavním přelíčení dne 22. listopadu 1920 1700 Kč spoluobžalovaným a vedlejším ručitelem nadpor. v záloze S-em do rukou nalézacího divisního soudu složeno, a v rozsudku trestním ze dne 22. listopadu 1920 výslovně uvedeno, že oněch peněz úhrnem 10.771 Kč 58 h bude použito k náhradě škody státu. Když stát vojenskými úřady tyto peníze na úhradu škody už přijal, musí je odečítati, jak se mělo státi už v náhradním nálezu, neboť náhradní nález jest podle § 7 a 8 cit. zák. exekucním titulem a mohl by erár exekvovati proti žalobci celých 52.379 Kč 65 h, ačkoli erár na to už ony dvě částky v rukou má, a žalobce nemohl by se proti tomu brániti ani žalobou podle § 35 druhý odstavec ex. ř., protože tato předpokládá podle prvního odstavce zaplacení neb umoření nároku až po exekucním titulu, nýbrž by mohl žalovati nejvýše podle § 228 c. ř. s. o uznání, že nárok co do těchto částek už neexistuje a exekuce že je tedy podle § 39 čís. 5 a 42 čís. 5 ex. ř. nepřipustná, avšak, když stav, na který by tuto žalobu mohl zakládati, existuje už nyní, může jej uplatňovati také už nyní v žalobě podle § 2 cit. zák. námitkou proti náhradnímu nálezu, jenž už sám měl je odpočítati. Jinak by bylo, kdyby žalobce uplatňoval proti eráru započtením vzájemnou pohledávku, tu by ovšem bylo otázkou, zda to je oprávněn učiniti, či zda má býti se svými nároky odkázán na samostatný pořad práva. Zde však jde o částečnou úhradu erárního nároku přímo z hotovosti dlužníků a nejde tedy o námitku započtení. § 2 zákona výslovně praví, že k náhradě odsouzený může nastoupiti pořad soudní žaloby, aby vymohl úplné nebo částečné zrušení správního nálezu, a § 6 téhož zákona dokonce opravňuje soud, by škodu eráru určil podle uvážení, jak to i § 273 c. ř. s. nyní vůbec dopouští. Nemůže se tedy otázka ta z tohoto sporu vylučovati, jak nižší stolice mylně činí, mluvíce nesprávně o »vzájemných pohledávkách« a nakládající s věcí tak, jakoby šlo v tomto procesu jen o důvod nároku, tedy o nějaký rozsudek zatímni podle § 393 c. ř. s., kdežto se v pravdě jedná i o jeho výši. Když však se odečtení provede, zbývá pro erár ještě 41.608 Kč 07 h a bylo proto tak uznati, jak se stalo.

Čís. 8239.

Pokud neručí stát za ztrátu doličných věcí (na Slovensku).

(Rozh. ze dne 23. srpna 1928, Rv I 1728/27.)